

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2014r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant – protokolant sądowy – stażysta Karolina Majewska

przy udziale Prokuratora Marleny Franaszczuk, Anny Sieradzkiej – Kośli, Adama Pruszyńskiego, Agnieszki Bachryj, Tomasza Cieślaka, Doroty Ositek, Radosława Jancewicza, Wojciecha Fijałkowskiego, Ewy Sitarskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11.03.2013r., 17.04.2013r., 21.05.2013r., 2.07.2013r., 12.09.2013r., 24.10.2013r., 10.12.2013r., 7.02.2014r., 18.03.2014r., 18.07.2014r.

sprawy przeciwko

R. B.

s. M. i H. zd. S.

ur. (...) w G.

oskarżonemu o to, że:

w okresie od 25.10.2011r. do 03.01.2012 roku w W. i W. przywłaszczył sobie rzeczy w postaci: automatu szorująco – suszącego RA Sauber 800 o nr fabrycznym (...) wraz z plandeką ze stelażem i kołem zapasowym, kosiarki rotacyjnej Z-010/2 z wałem W. i siłownikiem (...) o nr fabrycznym (...) oraz pługu odśnieżnego (...)2800 o nr fabrycznym (...), gdzie łączna wartość strat została oszacowana na kwotę 115659,05 zł na szkodę (...) S.A. zs we W.

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk

I. oskarżonego R. B. w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 25.10.2011r. w W. przywłaszczył sobie cudze rzeczy ruchome w postaci automatu szorująco – suszącego RA Sauber 800 o nr fabrycznym (...) wraz z plandeką ze stelażem i kołem zapasowym, kosiarki rotacyjnej Z-010/2 z wałem W. i siłownikiem (...) o nr fabrycznym (...) oraz pługu odśnieżnego (...)2800 o nr fabrycznym (...) o łącznej wartości 93810 zł na szkodę (...) S.A. zs we W. tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 1 kk skazuje oskarżonego i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby;

III. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierza oskarżonemu grzywnę w liczbie 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty w wysokości 93810 zł (dziewięćdziesięciu trzech tysięcy ośmiuset dziesięciu złotych) na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. zs we W.;

na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1932 zł (tysiąc dziewięćset trzydzieści dwa złote), w tym 780 (siedemset osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt III K 1056/12

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. B. miał zarejestrowaną działalność gospodarczą pod nazwą (...) Firma (...) adres (...). Faktycznie działalność tą prowadził i zajmował się wszystkimi sprawami firmy jako jej pełnomocnik brat W. B. – oskarżony R. B..

W dniu 20 lutego 2009r. W. B. działając w imieniu (...) Firma (...) zawarł z (...) S.A. trzy umowy leasingu operacyjnego. Pierwsza umowa o nr (...), której przedmiotem był automat szorująco – suszący RA Sauber 800 o nr fabrycznym (...) z wyposażeniem w postaci akumulatorów żelowych, prostownika i dwóch Pad hodlerów o wartości 57013,65 zł. Przedmiot ten wraz z wyposażeniem został odebrany przez leasingobiorcę W. B. w dniu 25 lutego 2009r. Przedmiotem drugiej umowy leasingu operacyjnego o nr (...) była przyczepa rolnicza (...) /2 o nr fabrycznym (...) wraz z plandeką ze stelażem i kołem zapasowym o łącznej wartości 35587,40 zł. Przedmiot ten wraz z wyposażeniem został odebrany przez leasingobiorcę W. B. w dniu 13 marca 2009r. Wreszcie przedmiotem trzeciej umowy leasingu operacyjnego o nr (...) była kosiarka rotacyjna Z-010/2 z wałem W. i siłownikiem (...) o nr fabrycznym (...) oraz pług odśnieżny (...) 2800 o nr fabrycznym (...) o łącznej wartości 23058 zł. Przedmioty te zostały odebrane przez leasingobiorcę W. B. w dniu 13 marca 2009r.

We wszystkich umowach leasingu jako adres do korespondencji wskazano ul. (...), (...)-(...) W. oraz numer telefonu stacjonarnego (...) i komórkowego (...). Zarówno adres jak i numer telefonu komórkowego należały faktycznie do oskarżonego R. B. i to on w rzeczywistości dysponował przedmiotami leasingu oraz regulował płatności rat leasingowych.

Wobec tego, że firma (...) zaprzestała spłacać raty leasingowe, w dniu 24.05.2011 (...) S.A. sporządziła ostateczne wezwanie do zapłaty, które obejmowało należności dotyczące wszystkich trzech umów leasingu i w dniu 26.05.2011r. przesłała je na adres wskazany w umowach jako adres do korespondencji. Zobowiązany W. B. nie uiścił zaległych należności z tytułu umowy leasingu w określonym terminie i w związku z tym pokrzywdzona spółka w dniu 19 lipca 2011r. na podstawie § 20 ust 1 Ogólnych Warunków Umowy Leasingu Operacyjnego rozwiązała wszystkie trzy umowy leasingu żądając jednocześnie natychmiastowego zwrotu przedmiotów leasingu do jej siedziby. Rozwiązanie umowy i żądanie zwrotu przedmiotów leasingu zostało przesłane na adres wskazany przez W. B. w umowach jako adres do korespondencji. Wezwanie zostało dwukrotnie awizowane i niepodjęte w terminie.

Oskarżony nie zareagował na rozwiązanie umowy leasingu i nie zwrócił faktycznie pozostających w jego posiadaniu przedmiotów leasingu. W związku z tym (...) S.A. upoważnił spółkę (...) S.A. w W. do podjęcia czynności windykacyjnych, które miały doprowadzić do spłaty zaległych rat leasingowych oraz odzyskania przedmiotów leasingu.

W dniu 14 października 2011r. pracownik Spółki (...) udał się pod adres ul. (...) w W., jednakże nikogo nie zastał. Pozostawił ochronie budynku wizytówkę z prośbą o kontakt telefoniczny. Kilka dni później podejmowano próby telefonicznego skontaktowania się z leasingobiorcą jednak bezskutecznie. Ustalono również kolejny adres prowadzonej działalności ul. (...) lok. (...) w W., ale i on okazał się nieaktualny.

Oskarżony w 2010r. wyprowadził się z wynajmowanego mieszkania przy ul. (...) w W., a jeszcze wcześniej zmienił numer telefonu komórkowego, który był wskazany w umowach leasingowych jako numer kontaktowy. Oskarżony ani jego brat nie poinformowali (...) S.A. o zmianie adresu do korespondencji.

W dniu 12 października 2011r. Spółka (...) wystosowała do firmy (...) na adres korespondencyjny wezwanie do natychmiastowego zwrotu przedmiotów leasingu, które to wezwanie po podwójnym awizowaniu zostało zwrócone z adnotacją „nie podjęto w terminie”.

W dniu 25 października 2011r. R. B. podając się za W. B. skontaktował się telefonicznie ze spółką (...). Poinformowany o wypowiedzeniu umów leasingu i obowiązku zwrotu przedmiotów pokrzywdzonej spółce oskarżony zadeklarował spłatę zadłużenia. Nie uzyskując na to zgody, na kategoryczne żądanie zwrotu przedmiotów leasingu oskarżony oświadczył, że ich nie zwróci, gdyż są mu potrzebne do pracy, nadto, że deklarację spłaty zadłużenia potwierdzi mailem podając jednocześnie aktualny adres firmy. Taki mail nigdy nie został wysłany, oskarżony lub jego brat w żaden sposób nie skontaktowali się ani z pokrzywdzonym ani ze spółką (...). Nie powiodły się również telefoniczne próby kontaktu z leasingobiorcą, co spowodowało złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na szkodę pokrzywdzonej spółki. Oskarżony do dnia wyroku nie zwrócił przedmiotów leasingu (...) S.A i nie poinformował o miejscu ich przechowywania, a dokonane przez funkcjonariuszy Policji pod ustalonym jako ostatni adresem prowadzonej działalności przez firmę (...) tj. ul. (...) w W. przeszukanie nie doprowadziło do zabezpieczenia wskazanych wyżej przedmiotów leasingu.

Z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości wynika, że na dzień 25.10.2011r. wartość przedmiotów leasingu wynosiła łącznie 93810 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego 270-272, 356, zeznań świadka A. T. k. 46-47, 354-356, zeznań świadka P. N. k. 60v-61, 352-354, zeznań świadka M. B. (1) k. 78v, 356-357, umów leasingu operacyjnego k. 7-9, 16-18, 25-27, ogólnych warunków umów leasingu operacyjnego k. 10-12, 19-21, 28-30, harmonogramów spłat rat k. 13, 22, 31, faktur k. 14, 23, 32, protokołów zdawczo – odbiorczych k. 15, 24, 33, pism o rozwiązaniu umów k. 34, 35, 36, wezwania do wydania przedmiotów leasingu k. 38, awiza 39-39v, wykazu zadłużenia k. 48, zlecenia interwencji i zabezpieczenia obiektu k. 49-49v, protokołu przeszukania k. 58-59v, umowy najmu lokalu k. 62-63, opinii biegłego k. 205-216, ostatecznego wezwania do zapłaty k. 512, kopii pocztowej książki nadawczej k. 513-515).

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył w postępowaniu przed Sądem dwukrotnie wyjaśnienia na rozprawie w dniu 17.04.2013r. oraz w dniu 2.07.2013r. Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego, poza tą częścią, w której zaprzecza, aby zamierzał przywłaszczyć przedmioty leasingu i twierdzi, że (...) S.A. nie próbował się z skontaktować z firmą (...), a o całej sprawie dowiedział się dopiero w prokuraturze. W części uznanej za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego korelują z zeznaniami świadka A. T., a przede wszystkim dowodami z dokumentów. Wyjaśnienia oskarżonego, która nie zasługują na wiarę są sprzeczne z zeznaniami świadka A. T., ale także kolejnymi wyjaśnieniami, które oskarżony złożył na rozprawie w dniu 2.07.2013r. kiedy to przyznał, że otrzymał wizytówkę świadka A. T. od ochrony budynku przy ul. (...) i kontaktował się telefonicznie ze świadkiem podkreślając jednocześnie, że jego brat nie mieszkał i nawet nie był pod tym adresem.

Wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdzi, że nie było jego celem przywłaszczenie przedmiotów leasingu oraz próbuje wykazać, że to (...) S.A. nieprawidłowo podjął czynności będące następstwem zalegania w płatności rat leasingowych są nielogiczne i należy potraktować je wyłącznie jako przyjętą przez oskarżonego linię obrony, tym bardziej, że oskarżony pomimo ciągłej deklaracji gotowości zwrotu przedmiotów leasingu żadnych działań w tym kierunku nie poczynił, nawet po wszczęciu postępowania karnego wobec jego osoby, nadto nadal nie ujawnił, gdzie przechowywane są przedmioty leasingu, co wskazuje, na zamiar rozporządzania nimi z wyłączeniem właściciela przedmiotów, którym jest leasingodawca.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka M. B. (1) – ojca oskarżonego. Zeznania tego świadka, zwłaszcza te złożone w postępowaniu przygotowawczym, korelują z wyjaśnieniami oskarżonego i potwierdzają, że to w rzeczywistości oskarżony R. B., a nie jego brat zajmował się prowadzeniem firmy (...) oraz dysponował przedmiotami leasingu. Choć świadek zdecydował się na złożenie zeznań to zeznając przed Sądem widoczna była niechęć świadka do przekazywania informacji i zasłaniał się niewiedzą oraz niepamięcią, choćby w sprawie tego, jak była uregulowana

kwestia własności firmy (...) oraz relacje obu synów w kwestii prowadzenia tej działalności. W tym zakresie zeznania świadka złożone przed Sądem nie zasługują na wiarę, albowiem z zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym przez M. B. (1) jasno wynika, że świadek był w tej kwestii dobrze zorientowany. Nie mniej w zeznaniach złożonych przed Sądem świadek podtrzymał, że to R. B. faktycznie prowadził działalność gospodarczą oraz dysponował przedmiotami leasingu.

Sąd w całości obdarzył wiarą zeznania świadka A. T. – pracownika spółki (...), której (...) zlecił czynności windykacyjne związane z wypowiedzeniem firmie (...) umów leasingu operacyjnego. Relacja świadka dotyczy okoliczności, o których wiedzę powziął w związku z pracą zawodową i nie wiązał go z żadną ze stron stosunek emocjonalny, mogący mieć wpływ na wiarygodność jego zeznań. Zeznania świadka korelują z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał, że to on odebrał informację wzywającą do kontaktu ze spółką (...) i prowadził rozmowę dotyczącą rozwiązania umów leasingu.

Jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił również zeznania świadka P. N., który w dniu 3.01.2011r. wynajął firmie (...) pomieszczenie celem prowadzenia pod tym adresem działalności gospodarczej. Świadek zeznał, że oskarżony nigdy pod tym adresem nie posiadał jakiegokolwiek sprzętu sprzętającego, nadto, że, z uwagi na zaległości w płatności czynszu, umowa ta została oskarżonemu wypowiedziana. Świadek sprostował będąc przesłuchiwany przez Sądem, że mówiąc w postępowaniu przygotowawczym o W. B. miał na myśli oskarżonego, bo tylko z nim miał kontakt i z nim zawierał umowę najmu. Podkreślił, że nie zwrócił uwagi na różnicę w imieniu osoby, która była wskazana jako najemca lokalu i osoby, która podpisała się na umowie. Świadek nie miał żadnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą. Zeznania świadka korelują nadto z umową najmu lokalu przy ul. (...) w W., z której wynika, że istotnie w imieniu firmy (...) podpisał się R. B.

Świadców M. B. (2) (k. 491), H. B. (k. 477) oraz W. B. (k.502) jako osoby najbliższe dla oskarżonego skorzystali z przysługującego im prawa do odmowy składania zeznań.

Sąd jako w pełni wiarygodne ocenił dowody z dokumentów w postaci dokumentacji dotyczącej zawarcia umów leasingu oraz ich rozwiązania, wezwania do wydania przedmiotów leasingu, kopii awiza, wykazu zadłużenia, zlecenia interwencji i zabezpieczenia obiektu, protokołu przeszukania, umowy najmu lokalu, ostatecznego wezwania do zapłaty, kopii pocztowej książki nadawczej. Dokumenty nadesłane z (...) S.A. nie budziły wątpliwości Sądu, wskazują one okoliczności dotyczące zawarcia i rozwiązania umów leasingu operacyjnego oraz okoliczności związane z przekazaniem sprawy windykacji należności i sprzętu spółce (...). Protokół zaś przeszukania został sporządzony przez uprawnionego do tego funkcjonariusza Policji zgodnie z przepisami i nie był on kwestionowany w toku postępowania.

Jako rzetelną i fachową Sąd ocenił również opinię biegłego z zakresu wyceny ruchomości, który to dowód został dopuszczony celem ustalenia wartości przedmiotów leasingu na datę ich przywłaszczenia. Zważyć bowiem należy, że w akcie oskarżenia jako wartość przywłaszczonego przez oskarżonego mienia przyjęto kwotę wynikającą z faktur zakupu przedmiotów leasingu w dacie ich wydania firmie (...) tj. koniec lutego i połowa marca 2009r. Oskarżony zaś, jak wynika z przeprowadzonych w sprawie dowodów, przedmioty te przywłaszczył w dniu 25.10.2011r. i na tę datę należało ustalić wartość przedmiotów leasingu, czego prowadzący postępowanie przygotowawcze zaniechał. Biegły szczegółowo dokonał analizy sposobu wyliczenia wartości wycenianych przedmiotów, który to sposób jak i wynikające stąd wnioski Sąd w całości podzielił.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 284 § 1 kk, przy czym w wyroku w zakresie przepisano z aktu oskarżenia zarzutu postawionego przez Prokuratora oskarżonemu, a następnie przypisanego czynu doszło do oczywistej omyłki pisarskiej, która została sprostowana postanowieniem z dnia 29 lipca 2014r.

Przepis art. 284 § 1 kk stanowi, że karze podlega ten, kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe.

Przywłaszczenie polega nie tyle na nabyciu własności rzeczy przez przywłaszczającego, do którego nie może dojść z uwagi na okoliczności przejęcia rzeczy, lecz na postępowaniu przez przywłaszczającego z rzeczą "jak właściciel", a więc

tak, jakby przysługiwało mu odpowiednie prawo do rzeczy. Przywłaszczeniem jest więc bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (por. wyrok SN z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; wyrok SA w Lublinie z 3 grudnia 1998 r., II Aka 176/98, Apelacja Lubelska 1999, nr 2, poz. 11). Samo przywłaszczenie musi zostać przez sprawcę w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania, uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, która wskazuje, iż traktuje on rzecz lub prawo majątkowego tak, jakby był właścicielem. Przystępstwo określone w art. 284 jest przestępstwem materialnym, do dokonania którego ustawa wymaga powstania skutku, w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) lub osobę posiadającą inne prawo do rzeczy tej rzeczy w wyniku działania sprawcy lub utraty prawa majątkowego.

W zgromadzone w sprawie dowody bez wątpienia pozwalają przypisać oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 284 § 1 kk.

Oskarżony wyjaśnił, że wiedział iż w przypadku nie spłacania rat leasingowych sprzęt będzie musiał zostać zwrócony pokrzywdzonemu, lecz mimo to, w rozmowie z pracownikiem spółki (...), oświadczył, że sprzętu nie zwróci. Wbrew także zapewnieniom o woli uregulowania zaległości i przekazania aktualnych danych firmy, a zwłaszcza aktualnego adresu i miejsca przechowywania sprzętu, zerwał jakikolwiek kontakt z pokrzywdzonym i do chwili obecnej ani nie zwrócił przedmiotów leasingu ani nawet nie poinformował pokrzywdzonej spółki, gdzie przedmioty te się znajdują. Nie zasadne są w tym względzie również twierdzenia oskarżonego, że (...) S.A. winna była skierować korespondencję dotyczącą umów leasingu na adres siedziby firmy w S. i miałyby to wpływ na działania oskarżonego, albowiem po pierwsze w umowach jasno zostało wskazany adres do korespondencji, zaś z załączonych do umów ogólnych warunków umów leasingu operacyjnego wynikało, że leasingobiorca winien zawiadomić o zmianie adresu w terminie 14 dni, nadto, że pismo wysłane pod adres wskazany w umowie prawidłowo awizowane i nie podjęte w terminie będzie uznawane jako doręczone w dacie pierwszego awiza. Po drugie spółka (...) nawiązała skutecznie kontakt telefoniczny z oskarżonym, który odmówił zwrócenia przedmiotów leasingu i uniemożliwił jakikolwiek dalszy kontakt z nim oraz nie poinformował do chwili obecnej gdzie przedmioty leasingu się znajdują uniemożliwiając ich zabezpieczenie przez pokrzywdzonego.

Wartość przedmiotów leasingu w dacie czynu Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości. W tym względzie należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 21.06.2013r. IIAKa 180/13 wskazał, że przedmiotem czynności sprawczych przy popełnieniu czynu z art. 284 § 2 k.k. jest powierzona sprawcy cudza rzecz ruchoma, której wartość jest równa wartości rynkowej rzeczy w dacie popełnienia czynu, a nie może być ustalana poprzez arytmetyczne działania polegające na odjęciu od niej sumy spłaconych przez sprawcę rat leasingowych.”. Pogląd ten jest aktualny także w niniejszej sprawie o czyn z art. 284 § 1 kk. Jako datę popełnienia czynu Sąd przyjął dzień 25.10.2011r. w tej bowiem dacie oskarżony z całą pewnością wiedział już, że jest zobowiązany do zwrotu przedmiotów i oświadczył świadkowi A. T., że przedmiotów tych nie zwróci. Pomimo zaś deklaracji spłaty zaległych rat leasingowych nie wywiązał się ze zobowiązania i zerwał wszelki kontakt z leasingobiorcą oraz firmą windykacyjną.

Oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na cel korzyści majątkowej. W momencie podejmowania przypisanych mu działań przestępnych był on osobą posiadającą doświadczenie życiowe, w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność bądź winę oskarżonego. Znajdowała się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstw.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 kk, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę i uznał, iż wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości będzie dla oskarżonego kara jednego roku pozbawienia wolności.

Jako okoliczność obciążającą Sąd miał na uwadze uprzednią dwukrotną karalność oskarżonego (karta karna k. 538-540). Oskarżony czynu z art. 270 § 1 kk, za który został skazany wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 27 września 2012r. dopuścił się również w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą podpisując się za swojego brata W. B. na umowie leasingu operacyjnego (odpis wyroku k. 395).

Spółeczna szkodliwość przypisanego oskarżonemu czynu jest znaczna. Działanie oskarżonego było wymierzone w podstawowe dobro jakim jest prawo własności. Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że zaprzestanie płatności rat leasingowych będzie wiązało się z koniecznością zwrotu przedmiotów leasingu, a pomimo tego przedmiotów tych nie zwrócił, oświadczając pracownikowi spółki (...) podczas rozmowy w dniu 25.10.2011r. że nie odda przedmiotów leasingu, gdyż są mu one potrzebne. W ocenie Sądu oskarżony już wówczas wyczerpał znamiona przestępstwa przywłaszczenia mienia, gdyż potraktował je jak swoją własność i uniemożliwił tym samym dysponowanie tymi przedmiotami przez prawowitego właściciela, jakim był zgodnie z warunkami umowy leasingu leasingodawca.

Nie mniej pomimo uprzedniej karalności Sąd uznał, że istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności. Proces przystosowania oskarżonego do reguł obowiązujących w społeczeństwie powinien przebiegać w warunkach wolnościowych. 3 – letni okres zawieszenia, pozwoli na zweryfikowanie pozytywnej prognozy postawionej w stosunku do oskarżonego. Wystarczające zdaniem Sądu dla osiągnięcia wychowawczych i zapobiegawczych skutków kary będzie zagrożenie orzeczenia wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności w przypadku popełnienia przez oskarżonego kolejnego przestępstwa, a w szczególności podobnego jak również w przypadku nie wykonania orzeczonego wobec niego środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody.

Sąd wymierzył oskarżonemu także karę grzywny na podstawie art. 33 § 2 kk. Przepis ten przewiduje możliwość orzeczenia kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, jeśli sprawca działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Przestępstwo z art. 284 § 1 kk ze swej istoty jest przestępstwem popełnionym w celu uzyskania korzyści majątkowej i również oskarżony, który przywłaszczył przedmioty o tak dużej wartości nie wywiązując się z umowy leasingu korzyść taką osiągnął. Sąd uznał, że oskarżona powinni ponieść również konsekwencje materialne swojego przestępczego działania.

Ustalając liczbę stawek dziennych w ilości 100, Sąd miał na względzie przekonanie, że liczba stawek dziennych winna być pochodną zastosowania ogólnych dyrektyw sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 k.k. oraz winna uwzględniać korzyść, którą sprawca osiągnął z przestępstwa. Jest to bowiem okoliczność współwyznaczająca ładunek społecznej szkodliwości jego zachowania, a przez to i rozmiar winy oskarżonego. Wysokość zaś jednej stawki dziennej Sąd ukształtował mając na względzie sytuację materialną oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty stanowiącej wartość przedmiotów leasingu na datę ich przywłaszczenia przez R. B..

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w kwocie 1932 zł, na które składa się opłata od kar, koszty doręczeń, karty karnej, opinii biegłego, stawiennictwa świadków.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.